

KOLIĆ (1) *vb impf*

3 sg *praes* koli.

Sł stp, Cn notuje, Linde XVI – XVIII w.

Iść kołem, tworzyć koło; circare, circitare, circolare, circumerrare, circumire, circumum a. orbern conficere, ducere gyros, in orbem ferri a. ire, circuitu pervenire a. redire Cn:

W przeciwstawieniu: »iść na prość ... kolic«: ábowiém Cérkiel ná prość ftąpa/ á Circumferencya nie idzie ná prość/ ále koli GrzepGeom K3v.

Formacje współrdzenne: kolic się, skolic, zakolic, zakolic się; wykolać.

Cf 2. KOLAĆCY, 2. KOLENIE

MM